

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. A.**, státní příslušnost: Afghánistán, naposledy pobytem v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 269, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2019, č. j. OAM-146/LE-BA04-VL11-PS-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2019, č. j. 20 A 1/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPA-55993-36/ČJ-2019-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a stanovena doba 2 let, po

kteřou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně došlo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPA-55993-38/ČJ-2019-000022, k zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění. Ze správního spisu vyplývá, že byl žalobce nalezen na území České republiky (v Praze) dne 6. 2. 2019 hlídkou Policie České republiky v zavazadlovém prostoru kamionu srbského přepravce. Žalobce hlídce oznámil, že je z Afghánistánu, neměl u sebe žádné doklady, ani nedisponoval oprávněním k pobytu na území České republiky.

[2] Dne 27. 2. 2019 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999., o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval výše uvedené skutkové okolnosti zahrnující okolnosti příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky. Dále poukázal na obsah výpovědi žalobce do protokolu ze dne 7. 2. 2019, kdy měl žalobce uvést, že je mu odhadem 17 let, že v České republice zůstat nechce, protože hodlá pokračovat až do Francie a nemá žádný doklad. Na území České republiky nemá žádný majetek ani příbuzné, z domovského státu odcestoval, protože v jeho zemi je válka a jeho život je v nebezpečí. Podle lékařské zprávy ze dne 6. 2. 2019 se v případě žalobce jedná o osobu starší 18 let.

[3] Žalovaný konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl zajištěn pro realizaci správního vyhoštění, ačkoliv o ni mohl požádat již dříve. S ohledem na tuto skutečnost a na dosavadní jednání žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze z důvodu snahy vyhnout se tomuto vyhoštění. Žalovaný dále zaujal názor, že by uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu namísto zajištění žalobce nebylo účinné. U dosavadního jednání žalobce je totiž zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazující na neúčinnost zvláštních opatření z důvodu účelovosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nemůže podle žalobce bez bližšího zohlednění jeho konkrétní situace vyloučit aplikovatelnost zvláštních opatření, neboť samotná účelovost žádosti v žádném případě nemůže vést k závěru o tom, že by žadatel o mezinárodní ochranu nerespektoval uložená zvláštní opatření a jakkoliv by mařil předmětné řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Existence probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž oproti stavu, kdy je žadatel ohrožen vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, jistým druhem - byť třeba dočasným - pobytového titulu a osoba, která se snaží za každou cenu zůstat na území České republiky, nemá důvod takové řízení mařit a svůj legální pobyt si vlastním přičiněním zkracovat.

[5] Dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost uložení zvláštních opatření, vůbec se nezabýval tím, zda žalobce má i po podání žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na seznámení se s podstatou dublinského azylového systému a nemožností následného podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu či Francii zájem

pokračování

na tom, eventuálně území České republiky opustit a zmařit tak řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ke svému kategorickému závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření dospěl žalovaný na základě nepřijatelně stručných a selektivních argumentů bez komplexního a úplného posouzení situace a jeho pravděpodobné motivace v dalším postupu na území Evropské unie a České republiky, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[6] Krajský soud v Ostravě nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu jsou dle krajského soudu dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Se závěrem žalovaného, dle kterého žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána žalobcem pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, se krajský soud plně ztotožnil. Žalobci dal za pravdu v tom smyslu, že před zajištěním cizince má přednost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, a že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. V souvislosti se zajišťovacím důvodem dle § 46a odst. 1 písm. e) však poukázal na stávající judikaturu NSS, dle které při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48).

[7] Dále krajský soud konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření, přičemž není pravdou, že by žalovaný závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření ospravedlnil pouze účelovým podáním žádosti ze strany žalobce. Žalovaný zohlednil také nerespektování právního řádu žalobcem, a to jednak, pokud jde o způsob, jakým se žalobce na území České republiky dostal, tak o skutečnost, že se zde pohyboval bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Vzal v potaz také skutečnost, že žalobce sděloval správnímu orgánu nepravdivé údaje o jeho věku. Uvedené skutečnosti podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že postupoval nesprávně, když se ztotožnil s názorem žalovaného o nemožnosti použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Nesouhlasil s názorem soudu, podle něž žalovaný hodnotil využitelnost zvláštních opatření dostatečně a správně. Stěžovatel zopakoval shora uvedené žalobní námitky a dále poukázal na princip výjimečného užití institutu zajištění, který je vyjádřen v bodě 15 Preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, a který se dále promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření, která je zakotvena v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný je dle názoru stěžovatele povinen při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat všechny klíčové prvky stěžovatelovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem. Stěžovatel podotkl, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostal a při vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření vycházel fakticky pouze ze zopakování důvodů

údajné účelovosti žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, a to ještě zcela nepříjemně stručnou formou. Stěžovatel uzavřel, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť do odůvodnění napadeného rozhodnutí nezačlenil klíčové vyhodnocení stěžovatelových motivů pro cestu do Evropy, a eventuálně pro využití azylového řízení v České republice. Obdobná vada pak postihla i rozsudek krajského soudu, který vadu napadeného rozhodnutí nenapravil.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě, přičemž s rozsudkem krajského soudu se plně ztotožnil. Dále uvedl, že dne 17. 6. 2019 bylo ukončeno zajištění stěžovatele v ZZC ve Vyšních Lhotách. Jmenovaný byl přemístěn do Pobytového střediska Havířov, odkud svévolně odešel a jeho pobyt v současnosti není znám.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle stěžovatele spočívala v tom, že žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí nezačlenil klíčové vyhodnocení stěžovatelových motivů pro cestu do Evropy, a eventuálně pro využití azylového řízení v České republice. Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením nesouhlasí a konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi pro věc relevantními okolnostmi. K otázce stěžovatelových motivů pro cestu do Evropy lze poukázat na str. 3 napadeného rozhodnutí, z níž jsou úvahy žalovaného k uvedenému bez větších pochybností seznatelné. Žalovaný poukázal na výpověď stěžovatele, v níž stěžovatel uvedl, že nemá zájem setrvávat na území ČR, v jeho zájmu je pokračovat do dalších zemí EU, konkrétně do Německa či Francie, kdy dle slov stěžovatele musí finančně zabezpečit rodinu. Stěžovatel zároveň přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, ani nebyl v ČR nikde hlášen k pobytu.

[13] Nejvyšší správní soud se v otázce motivace stěžovatele setrvat na území ČR ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého nemohou zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí zvrátit ani stěžovatelem nastíněná tvrzení o změně jeho názoru ve vztahu k setrvání na území České republiky, jelikož tyto nemohou zavdat věrohodnou záruku spolupráce stěžovatele se žalovaným ani garantovat jeho dostupnost pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění.

[14] Z rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je zřejmé, jakými úvahami se řídili. Žalovaný zohlednil veškeré skutečnosti ve spise, v souladu se zásadou individualizace je

pokračování

posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Jeho úvahy poté aproboval krajský soud. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl zdejší soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného i krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[15] V dalším se kasační soud zabýval stěžejní námitkou spočívající v nesprávném posouzení možnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPA-55993-36/ČJ-2019-000022-ZSV, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně byl stěžovatel na základě rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPA-55993-38/ČJ-2019-000022, zajištěn na dobu 90 dní. Dne 27. 2. 2019 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 1. 3. 2019 napadeným rozhodnutím o zajištění stěžovatele.

[16] Jak již bylo v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu mnohokrát uvedeno, zajištění představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu (srov. čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod), který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).

[17] Stěžovatel byl zajištěn na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[18] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí *rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

[19] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[20] Z výše uvedeného plyne, že k vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. V této souvislosti stěžovatel v žalobě, jakož i v kasační stížnosti namítl, že aplikovatelnost zvláštních opatření byla posouzena nesprávně. Dle stěžovatele tvrzená účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu, jakožto důvod jeho zajištění, nemůže sama o sobě vylučovat možnost uložení zvláštních opatření.

[21] Nejvyšší správní soud ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu poukazuje na závěry, obsažené v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*

[22] K vzájemné provázanosti důvodů zajištění a důvodů pro odmítnutí aplikace zvláštních opatření lze odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS, vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. 32 a 36, podle kterého *„možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění (odst. 32). [...] Je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.

[23] Jestliže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí neúčinnost zvláštních opatření spatřoval v tom, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu účelově, nezpůsobuje to nezákonnost tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však upozorňuje na výše uvedenou judikaturu, dle které závěr o účelovosti žádosti, jakožto důvodu pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, musí vycházet z objektivních okolností případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.).

[24] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že se žalovaný nevypořádal při odůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie. Nejvyšší správní soud podotýká, že v kasační stížnosti postrádá jakékoli objasnění toho, který z prvků pobytové historie stěžovatele měl žalovaný, a tedy i krajský soud, opomenout. Z napadeného rozhodnutí zcela zřetelně vyplývá, že veškeré důvody, pro něž žalovaný shledal uložení zvláštních opatření neúčinným a pro něž k jejich uložení nepřistoupil, byly odůvodněny právě a výlučně

pokračování

okolnostmi, týkajícími se stěžovatele a jeho pobytovou historií. Jak konstatoval již krajský soud, žalovaný se na str. 1 a 2 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval pobytovou historií stěžovatele, a z kontextu celého jeho odůvodnění je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti také nerespektování právního řádu stěžovatelem, které spočívalo v nelegálním vstupu a pohybu na území ČR bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.

[25] K námitce stěžovatele ohledně vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel spatřoval v závěru žalovaného o obavách, že by žalobce při propuštění mařil řízení ve věci mezinárodní ochrany (přestože na jiných místech napadeného rozhodnutí hodnotí žádost o mezinárodní ochranu jako účelovou), se vyjádřil již krajský soud. Ten správně konstatoval, že žalovaný odůvodnil zajištění stěžovatele nejen nebezpečím, že by stěžovatel mařil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale současně zdůraznil, že účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vedle zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění a realizaci rozhodnutí o vyhoštění.

[26] Nejvyšší správní soud považuje výše popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání stěžovatele, přičemž tyto individuální okolnosti plně odpovídají judikатурním požadavkům umožňujícím aplikaci výjimečného institutu zajištění. V nyní projednávaném případě proto žalovaný nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění stěžovatele.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[29] Zástupci stěžovatele, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování celkem ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby tj. podání kasační stížnosti. Zástupci se dále za tyto úkony přiznává dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna 3.400 Kč. Ustanovený zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu